

на идеала си, ако забравимъ кръвта и пожаритѣ, въ които днесъ плува България . . .

— Огняновъ, каза докторътъ слѣдъ малко мълчание, чини ми се, че само ние мислимъ на тоя часъ това: България цѣла сега ни проклина за нещастията си . . . . . Иди послушай: сѣки сега дава право на Стефчова.

XIV.

Важни разговори.

Пръвъ пжтъ Огняновъ чуваше сега името на Стефчова. Челото му се намръщи.

— Какъ, още ли диша тая прѣзрѣнна тварь?

— Прѣзрѣнна тварь? обърнѣ се докторътъ; — Стефчовъ сега е най-умниятъ, пай-прѣдниятъ, най-гордиятъ. Не можахъ да му испия кръв . . . . . Знаишь? азъ бѣхъ приготвилъ Клеопатра за него . . . . . Той тържествува, заедно съ Юрдана чорбаджи. Той минува за спасителъ на града . . . А насъ, като кучета ще ни избиятъ, ако ни видятъ . . .

— Сѣ равно, подла тварь . . . . . Бѣдната Лалка, тя трѣбва да е много нещастна . . .

— Какъ, ти незнаешъ ли? Лалка умрѣ.

— Умрѣ? що думашъ?

— Умрѣ на осемнайсетий априлия, приишъпнѣ докторътъ.

— Колко нещастия въ кжео врѣме . . . Той ъж е убилъ, тоя подлець! искрѣщѣ Огняновъ.

— Да, той ъж уби.

И докторътъ му рассказа съ сълзи на очитѣ причинитѣ на смрътъта ѣ.

Огняновъ го хванѣ за ржката покъртенъ.

— Брате, ние еднакво сме нещастни.

Соколовъ го погледнѣ въпросително.

— Лалка, любимото отъ тебе същество, пое Бойчо скръбно, е въ гроба; друго едно същество, което азъ о чахъ също е въ . . . гроба . . . изгубена е за мене . . .